

Bố tôi mặc bệnh hiểm nghèo, chắc chắn sẽ ng đ&# c thêm bao lâu nữa.

Vi&# c mà ông c&# canh cánh trong lòng nh&# t là ng&# i m&# già c&# a tôi. Nhân lúc còn chút s&# c tàn, ông c&# tìm cách đ&# u m&# tôi đi n&# i khác, r&# i g&# i v&# ch&# ng tôi đ&# n tr&# c gi&# ng n&# m nói :” Các con,b&# giao m&# con cho các con, m&# con &# v&# i b&# ch&# đ&# c h&# ng sung s&# ng nào. Sau khi b&# ch&# t, các con hãy chăm sóc m&# cho t&# t!”. Chúng tôi ch&# y n&# c m&# t khi nghe &# i đ&# n dò, và h&# a:” B&# yên tâm,chúng con nh&# t đ&# nh s&# trông nom m&# chu đáo”. B&# tôi vui lòng g&# t đ&# u, &# i đ&# n thêm:” Các con yêu quý, b&# đã vi&# t di chúc, sau này hãy làm theo nh&# ng đ&# u vi&# t trong di chúc!”.

Chúng tôi &# i h&# a xin làm theo.

Không lâu sau đó, b&# tôi qua đ&# i.

Tang &# b&# tôi r&# t long tr&# ng,nh&# ng v&# cao tu&# i trong thôn đ&# u cho r&# ng b&# tôi là ng&# i may m&# n,hai v&# ch&# ng s&# ng v&# i nhau su&# t đ&# i, con trai con dâu đ&# u hi&# u thu&# n,s&# ng đ&# c nh&# v&# y, đáng &# m!

Lo li&# u xong vi&# c tang, tôi tìm đ&# c di chúc c&# a b&# ,lòng r&# t b&# n ch&# n: m&# i vi&# c trong nhà đ&# u r&# t mỹ mãn, không rõ b&# còn đ&# n dò đ&# u gì?

Th&# nh&# ng,b&# đã vi&# t di chúc, tôi quy&# t đ&# nh s&# làm theo. Hôm sau, nhân lúc m&# đang ng&# , tôi và v&# m&# di chúc ra xem.

Di chúc vi&# t nh&# th&# này:

&#&#&# “ Các con yêu quý, b&# có m&# t vi&# c nh&# c&# y các con.Vi&# c này liên quan đ&# n m&# các con. Các con đ&# u không bi&# t, m&# các con r&# t thích cho đ&# m vào th&# c ăn, nh&# ng m&# y ch&# c năm nay

Tình Yêu

Tác Giả: Saigon Echo s&#u t&#m
Thứ Hai, 20 Tháng 9 Năm 2010 14:30

khi làm món ăn không bao giờ mẹ con cho爹m vì biết bố không thích ăn nh&#y. Vì bố mà mẹ các con mẹ y ch&#c năm nay không h&# ăn các món có tr&#m爹m, vì mẹ y bố xin các con, t&# nay tr&# đi khi làm món ăn爹u cho爹m vào. Đ&# c nh&# y, coi nh&# là các con thay cho bố có chút爹n bù cho爹!"

Đ&#c xong di chúc, hai vợ chồng tôi không nói ra lời. Mọi tình sâu nặng giữa bố, mẹ chúng tôi, lòng tha&#ng yêu nhau &#y, mẹ c&# dù chết ph&#c,爹n s&#, nh&#ng c&#m爹ng biết bao!

Ngày chiều hôm đó, khi làm cơm tối, vợ tôi đã cho爹m vào các món ăn. Trước khi mẹ tôi ng&#i ng&#i vào bàn, mẹ tôi bố ng&#爹t nhiên bố o&#tôi: "Này, x&#p gh&#ng&#i cho bố các con đi ch&#!".

Tôi vội bê ghế爹n, lấy thêm bát, đũa, và còn爹t mẹ t&#ch&#c c&#c lên bàn rồi rót爹y r&#u. Sau đó chúng tôi lấy ng&# nhìn mẹ g&#p th&#c ăn.

Ai ng&# vợ a g&#p ăn mẹ t&#mi&#ng nh&#, mẹ lấy thìa ti&#p mẹ y mi&#ng n&#a, rồi nh&#u mày lấy.

Th&#y vợ y, tôi r&#t lo, đang爹nh nói ng&#n ngu&#n, thì mẹ tôi đã爹t đũa xu&#ng, n&#c mẹ t&#trào ra, nói: "Các con không biết bố con không thích ăn chua hay sao? Vì sao bố các con vợ a đi, các con đã làm th&#c ăn chua th&# này, bố con ăn làm sao爹&#c!".

Nghe nh&#ng lấy nói đó c&#a mẹ, tôi và vợ tôi cùng khóc theo...